Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 17/11/2022 a les 13:30

Pilseners: «El gran drama d'aquest país és que els intents de canvi no han acabat de reeixir mai»

Estrenem «Crucificat», cançó inclosa en el nou disc 'No hi ha demà' | Parlem amb el guitarrista rítmic Guifré Belloso sobre aquest nou treball, que trenca 18 anys de silenci discogràfic

Pilseners | Arxiu

Pilseners van ser un dels grans pilars d'aquella efervescent escena de punk-rock i oi! en català a finals dels 90 i principis dels 2000, al costat d'altres bandes com **Inadaptats**, **Opció K-95** o **Desperta Ferro**. Després del segon disc *Herois del nostre temps* (Bullanga Records, 2004), la banda barcelonina va aturar la seva activitat fins al 2012, quan va tornar als escenaris, però sense treure noves cançons.

Demà, quasi deu anys després d'aquell concert de retorn a La Bàscula de Barcelona, la formació trencarà 18 anys de silenci discogràfic amb el nou treball *No hi ha demà* (Rock de Kasba, 2022). Avui, però, ens avancem i estrenem en exclusiva una de les seves cançons, "Crucificat", i parlem amb el guitarrista Guifré Belloso sobre aquest nou disc, que **Pilseners** presentarà el 2 de desembre a la sala Bóveda.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=LaGHK0R41vQ
"Crucificat", la cançó que estrenem avui, parla dels errors. Com va sorgir aquesta cançó?
Aquesta cançó la va escriure el nostre cantant Marc i parla com bé deies dels errors.

Probablement, quan ets jove, l'impacte dels errors és menor, però quan tens 45 anys, t'adones que n'hi ha molts que no es poden esmenar. En aquesta línia, la lletra de la cançó parla de la voluntat de redimir-te de certs errors que vas cometre de forma inconscient quan ets jove i d'estar crucificat a no poder-los desfer o revertir i les conseqüències que això comporta.

Com va sorgir "Crucificat", la cançó que estrenam avui?
Aquesta cançó la va escriure el nostre cantant Marc i parla dels errors. Quan ets jove, l'impacte dels errors és menor, però quan tens 45 anys, t'adones que n'hi ha molts que no es poden esmenar. En aquesta línia, la lletra de la cançó parla de la voluntat de redimir-te de certs errors que vas cometre de forma inconscient quan eres jove i de quedar crucificat per la incapacitat de desfer-los o revertir-los, i les conseqüències que això comporta.

Parlem del nou disc. Heu estat 18 anys sense publicar-ne cap: què us ha impulsat a tornar a l'estudi?
Nosaltres vam començar el 1994, quan teníem 17 anys i les ganes de fer música amb un grup d'amics... I es va allargar deu anys, fins que vam decidir deixar-ho. No vam acabar barallats ni enfadats, sinó que el procés creatiu que ens havia ajuntat s'havia esgotat. Cadascú va seguir el seu propi camí i, per exemple, el Raül va tocar a **Opció K-95**, i jo vaig crear un grup d'hyperpop que es deia **Lost Men Service**. El 2013, i perquè que molta gent ens ho demanava, vam fer un concert de retorn amb 400 persones de públic. Com que va anar molt bé, vam decidir anar fent uns quants concerts anuals. Paral·lelament, també hem anat creant noves cançons fins que ha sortit aquest disc, que s'ha estat creant pràcticament des que ens vam reunir.

Trobar la motivació entre tots els integrants de la banda ha estat difícil?
Quan et coneixes des dels 16 anys, com és el nostre cas, la relació és molt profunda. Sempre hem tingut química entre tots els components de la banda i és fàcil que quedem, riem, ens barallem... De tot una mica! En general, tots tenim la motivació per tirar endavant la banda, però ara és més complicat: tenim hipoteca o fills, un dels integrants viu a Andorra... Ja no podem quedar per fer birres, fumar i tocar la guitarra com ho fèiem amb 17 anys.

Pilseners Foto: Arxiu

Aquests discos de retorn després d'una llarga inactivitat tenen el perill de caure en el 'revival' nostàlgic. Com heu enfocat el disc per no caure-hi?
Nosaltres escoltem molta música actual i això fa que no ens hàgim quedat als 2000 fent les mateixes cançons que fèiem llavors. Aquest disc és dur, obscur, i hem intentat explorar nous camins i estar oberts a noves influències actuals. Quan fas punk-rock amb 45 anys, la línia que et separa de fer el ridícul és molt fina i has de construir una proposta que no sigui un enyor de joventut sinó que sigui digna, que pugui enganxar i que sigui actual, i no segueixi ancorada en el passat. Seguim la filosofia de **Paul Weller** quan va acabar amb **The Jam**: el que hàgim fet en el passat està molt bé, però el que val és el present.

Per què creus que és fàcil fer el ridícul amb un grup de punk quan s'arriba a una certa edat?
Abans, les bandes de punk vivíem de la filosofia *do-it-yourself* i, tot i no tocar del tot bé, podíem tirar endavant. Ara, en canvi, el nivell musical ha crescut i has d'estar a l'altura, perquè qualsevol noi de vint anys sap tocar perfectament un instrument i té un material molt millor que el que teníem nosaltres. Estar a un bon nivell musical era un dels reptes que teníem a l'hora de fer el disc, i crec que l'hem superat fent un molt bon treball.

Una de les característiques del disc és que és molt punk, malgrat que les cançons no tenen un ritme hiperaccelerat.
Creiem que això permet que les cançons funcionin millor. Hi ha grups de punk que cometen l'error de voler anar molt ràpids i accelerats i això treu força a les cançons. Tot i que hi ha cançons ràpides, i d'altres de més lentes, hem volgut estar a prop del *mid-tempo* del punk-rock clàssic.

El que no ha canviat és la contundent crítica contra el poder. Què ha millorat i què segueix igual que el 2004?
Quan vam fundar **Pilseners** hi havia un domini absolut de Convergència i Unió i Jordi Pujol. En aquell context, vam intentar propugnar un canvi profund dins l'esquerra independentista per acabar amb el peix al cove i les seves polítiques, però el gran drama d'aquest país és que els intents de reforma o de canvi no han acabat de reeixir mai. Sempre estem posats dins del mateix pantà i crec que no hi ha possibilitats de reforma del sistema. És igual si són uns, els altres o els de més enllà. No hi ha forma humana de poder trencar l'*status quo*, acabar amb l'estructura burocràtica i fer fora els que remenen les cireres.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=O4q9Y77iyIs
En aquesta equació cal sumar-hi el procés i tots els esdeveniments polítics dels últims deu anys.
En els últims deu anys, la covardia dels nostres polítics ha estat evident. Després d'estar insuflant il·lusió a les masses entre 2012 i 2017, fa bastant de pena veure la situació en què han deixat el país. El que ha passat a Catalunya és un desastre polític en tota regla.

D'aquí la reivindicació revolucionària que feu amb "Urquinaona"?
Urquinaona representa al poble, a quatre nanos lluitant contra les estructures de l'estat i que mostren molta més dignitat que els presos polítics durant el judici. Si els caps polítics haguessin estat els nois d'Urquinaona, s'haurien plantat davant el jutge i haurien assumit i reivindicat tots els fets. A més, Urquinaona representa també tota la gent que va patir lesions i seqüeles físiques en contraposició a la covardia dels líders que ens han deixat amb el cul enlaire.

Per altra banda, amb cançons com "Pere el Gran", també recupereu aquelles temàtiques històriques medievals dels vostres primers discos.
Sí, és una temàtica que ja havíem tractat en cançons de discos anteriors. "Pere el Gran" la va escriure en Joan [guitarra solista] i té un so pròxim al punk-rock suec de bandes com **Lucifer** o **The Hellacopters**. Quant a la temàtica, està molt ambientada en la història de Catalunya i té aquest

punt d'èpica medieval, que a vegades també fa falta.